



Pavel Smolioni

Originalul este în limba rusă Traducere din germană Traducător: Johannes Jach

Pavel Smolioni

Pavel a fost poreclit «*Smolioni*». de când era în vârstă de opt ani. în împrejurări pe care le vom povesti mai târziu. Numele lui adevărat a fost Tihomirov. El era fiul unui țăran dintr-unul din cele mai sărace sate din raionul Moghilev. Familia lui era compusă din părinți și doi copii: o fată: Șura, de 10 ani și el Pavel, de 8 ani. Ei duceau o viață simplă, erau buni credincioși ortodocși și erau bine-văzuți nu numai de consătenii lor. ci și de credincioșii bisericilor ortodoxe din împrejurimi. De sărbători îi vizita chiar preotul, spre a juca cărți cu tatăl lor. Ei nu jucau pe bani. ci numai să treacă timpul; câteodată «oaia bleagă». altă dată așa-zisul «jocul nasului». La cel din urmă. cel care pierdea jocul era lovit cu cărțile peste nas - de aici numele jocului. Când unul dintre jucători avea bani. erau trimiși copiii să cumpere țuică. După aceea toți erau veseli, iar preotul, numit de toți «*părinte*», obișnuia să spună: «Dacă bei cumpătat nu este păcat; chiar Domnul Isus s-a bucurat, iar la nunta din Cana a transformat apa în vin!» Copiii priveau cu interes cum treptat nasul preotului se roșea, fie din cauza țuicii, fie din loviturile de cărți pe care le primea de la tatăl lor. care câștiga aproape întotdeauna. Preotul bonom spunea adesea cu vocea-i răgușită: «Ferice de cine rabdă până la sfârșit. Îmi va veni și mie rândul, atunci să vedeți; căci este scris: <*Să nu fii nimănui dator*> și <*Cu ce măsură vei măsură, cu aceea ți se va măsură*> ».

Însă nu după mult timp s-a terminat cu această viață frumoasă. Mai mulți ani de secetă la rând i-au obligat pe țăranii din satul Sosnovca să se gândească la o mutare în Siberia. Au vorbit unii cu alții, și s-au decis să trimită pe cineva să caute un loc potrivit în unele din regiunile Siberiei. Printre cei care urmau să caute un loc în Siberia a fost ales și Tihomirov, deoarece el era un om priceput și înțelept.. După trei luni, cei trimiși s-au întors înapoi. În regiunea Tomsc au găsit un loc potrivit unde să se stabilească. După ce și-au vândut tot ce aveau, au pornit la drum. Țăranii din Sosnovca au ocupat mai multe vagoane, într-unui din lungile trenuri care-i transportau pe coloniștii ce se mutau. Aceasta se întâmpla în anul 1897.

Pe parcursul drumului, trenurile, care înaintau cu greu, făceau întreruperi lungi în nodurile de cale ferată, cum ar fi: Samara, Celiabinsk și Omsc. Călătorii din trenuri așteptau săptămâni întregi continuarea călătoriei, stând pe jos, zi și noapte, în sălile de așteptare din gări. Nu toți puteau să fiarbă apă în samavoare, iar mâncarea caldă de la bufete era prea scumpă - astfel încât bieții oameni flămânzi mâncau pește sărat sau uscat, și beau apă de unde puteau. Drept urmare, mulți dintre ei au făcut diaree, iar mai târziu s-au îmbolnăvit de holeră. Epidemia a cuprins numai pe adulți. în ultima parte a drumului spre Tomsc s-a

îmbolnăvit și Tihomirov. Simptomele erau de holeră. Spre groaza soției și a copiilor lui. Într-una din stații, el a fost coborât din tren și dus într-o baracă de carantină. Soția și copii lui Tihomirov au coborât și ei din tren și s-au hotărât să înnopteze într-un șopron, nu departe de baraca unde fusese dus Tihomirov, spre a se putea interesa în fiecare zi de starea sănătății lui. De fiecare dată informațiile primite despre el erau tot mai triste. După trei zile, mama bolnavă le-a spus copiilor că și ea s-a îmbolnăvit de holeră. Ce scenă sfâșietoare, când sanitarii i-au despărțit pe copii de mama lor bolnavă. Plină de durere, mama s-a despărțit de copiii ei, căci ea bănuia că nu-i mai va vedea niciodată. Însă, mai groaznic decât moartea era pentru ea gândul că scumpii ei copii vor ajunge orfani într-un loc necunoscut.

Acum era dusă și mama în baraca de carantină. Plângând, copiii alergau în urma tărgii ce-o ducea pe mama lor; apoi a fost închisă ușa barăcii. Cât de părăsiți și de nenorociți erau acum Șura și Pavel! Ei înconjurau baraca, strigând disperați când pe tatăl, când pe mama lor... Drept răspuns, ei erau doar amenințați de paznici să nu mai strige, altfel, dacă nu pleacă de lângă baracă, îi vor bate. Dar copiii nu încetau să strige și să ceară voie să intre și ei în baracă. Ei doreau mai bine să moară împreună cu părinții lor, decât să trăiască Iară ei. Au dat ocol barăcii până seara târziu; numai noaptea friguroasă i-a obligat să se gândească la hainele călduroase pe care le lăsaseră la bagajul rămas unde dormiseră noaptea trecută. Când au ajuns la locul unde dormiseră ultima dată cu mama lor, înainte de a se îmbolnăvi, n-au mai găsit nimic din bagajul lor. După câte se părea, cineva le poftise chiar și lucrurile lor sărăcăcioase...

Copiii s-au strecurat în șopron, lipindu-se unul de altul, spre a se încălzi cât de cât. Șura, fiind mai mare, era foarte îngrijorată datorită fratelui ei. N-a putut dormi toată noaptea; iar aceasta era așa de lungă, parcă nu se mai termina odată. Cum s-a trezit Pavel, copiii au și alergat la baracă. Primul paznic pe care l-au întâlnit, le-a spus: «Nu mai veniți, astăzi am scos afară trupul mort al tatălui vostru, și tot astăzi va muri și mama voastră». Era imposibil ca copiii să fie convinși să se depărteze de baraca de carantină. Ei priveau tot mereu spre ferestrele barăcii și strigau pe mama lor. Să nu-i mai audă ei niciodată vocea ei cunoscută, să fie și ea diseară doar un trup mort?

Da, seara, au aflat că murise și mama lor. În șopronul de lângă gară, cei doi copii se țineau în brațe unul pe altul și plângeau cu amar. În noaptea asta nu a dormit nici Pavel; el plângea tot timpul și-i era dor de părinții lui. Sta rezemat de peretele șopronului, privea la liniile de cale ferată și, în imaginația lui de copil, era chinuit de evenimentele tragice din ultimele zile. Privind la trenul ce intra în gară, el a zis:

- «Șura, fără mamă și tată nu mai vreau să trăiesc. Hai să ne așezăm pe calea ferată. Locomotiva ne poate zdrobi, și atunci murim. De ce să mai trăim? Cui mai putem fi noi de folos?»

După aceste cuvinte. Pavel a luat-o de mână pe sora lui. trăgând-o spre clădirea gării. Șura s-a speriat așa de tare, apoi l-a luat în brațe pe frățiorul ei. zicându-i printre suspine:

«Pentru nimic în lume nu mă las călcată de tren și nu te las nici pe tine... Eu mă tem... E groaznic!»

- «Lasă-mă, mă duc singur!», a strigat băiatul.

În timp ce ei mai vorbeau încă, trenul a trecut cu viteză pe lângă ei. Tăvălindu-se pe jos. Pavel se văieta:

- «De ce m-ai oprit? Nu mai vreau să trăiesc!»

Plină de înțelegere, surioara lui îi tot vorbea prietenos, spre a-l convinge să renunțe la gândurile lui negre. A trecut mai mult timp până când el s-a liniștit și i-a promis că nu se va mai gândi la sinucidere și că nu o va lăsa pe ea singură pe lumea aceasta. După aceea, copiii, strâns îmbrățișați, s-au așezat jos în colțișorul lor și așteptau să se lumineze. S-au hotărât ca a doua zi să meargă la mormântul părinților lor. Noaptea rece dura așa de mult pentru copiii flămânzi și înghețați. Cum s-a luminat, cei doi copii au plecat la cimitirul unde erau îngropați cei morți de holeră. Ajunși la cimitir, copiii i-au cerut voie paznicului să intre în cimitir, întrebând unde este mormântul părinților lor. Acesta le-a răspuns cu o voce dură:

- «Dacă ați ști voi câți morți au fost îngropați numai în noaptea aceasta! De unde să știu eu cine a fost înmormântat aici? Într-un mormânt sunt îngropați zece sau chiar douăzeci de morți!»

Cum nu le-au dat voie copiilor să intre în cimitir, ei priveau, cu ochii plânși, prin gard. la grămezile de pământ încă nearanjate ale mormintelor. Plângând și privind la morminte, au stat mult timp acolo, până când i-au luat la goană paznicii. Ținându-se de mână, copiii au plecat tăcuți, amărâți, spre șopronul de lângă gară, care le fusese martor la tragicele evenimente din ultimele zile.

Numai în noaptea asta au fost îngropate atâtea cadavre! De unde să știu eu cine a fost înmormântat aici? Cinci zile. Pentru acești orfani, locul acesta devenise al doilea lor cămin. Stând la adăpost sub șopron, au început să se gândească ce vor face de acum încolo. Îi apuca groaza când se gândeau că vor ajunge în baraca de orfani, dar au înțeles că aceasta era singura lor posibilitate să nu mai rabde de foame, care îi chinuia din ce în ce mai mult.

Puținele alimente pe care le avuseseră pentru drum și banii pe care-i aveau le fuseseră furate împreună cu bagajul lor.

Copiii, rămași de acum singuri, au început să se teamă; le era foame și frig. Deasupra lor. ciocârlile cântau cântecele lor de primăvară, iar razele aurii ale soarelui scăldau în jurul lor totul în aur - numai în inimile celor doi orfani era o noapte neagră. Suferința i-a unit tot mai mult pe cei doi frați. Șura încerca să fie o mamă pentru frățiorul ei; îl mângâia și-l încuraja astfel: «Vom reuși, dragul meu! Dumnezeu nu ne va părăsi!»

Copiii se hotărâseră deja să meargă în gara din ultimul sat prin care trecuseră și să ceară o bucată de pâine, când au auzit dintr-odată pe cineva spunându-le:

- «Ce faceți aici? Cum vă numiți?»

În fața lor stătea un bărbat în uniformă și se uita la ei. Ei s-au fâstăcit. încât n-au putut să răspundă imediat că sunt copii coloniștilor care doreau să se mute în Siberia, și că părinții lor muriseră de curând. Străinul le-a dat ordin să-l urmeze, și i-a dus în lagărul de repartizare. Aici au fost repartizați la baraca de orfani, tocmai acolo unde n-ar fi vrut ei să ajungă, deoarece atunci urmau să se despartă. Baraca de fete era câteva stații mai departe de acolo. Fără să se țină cont de rugămințile și lacrimile copiilor. Pavel a fost dus la baraca de băieți, ce se afla la 3 km de centrul de repartizare, în timp ce Șura urma să meargă cu următorul tren până la stația cea mai apropiată de baraca de fete.

Nu mică a fost durerea copiilor la despărțirea lor; prin celălalt ei pierzând tot ceea ce aveau ei mai scump pe pământul acesta. Pavel a ajuns într-o baracă unde se mai aflau trei sute de băieți. Mulți dintre ei trăiau de mai mult timp acolo, se acomodaseră cu situația din lagăr și erau destul de gălăgioși. Noul venit a fost primit de ceilalți băieți cu glume și ghiontiri.

După numai o săptămână, singurul gând al lui Pavel era cum să fugă din baracă. Toată atmosfera, indiferența față de lipsurile copiilor, brutalitatea unor copii din lagăr, certurile, cât și ciorba săracă pe care o primeau la fiecare masă, îi deveniseră insuportabile. El aștepta numai momentul potrivit spre a putea fugi. Băieții nu aveau voie să părăsească neînsoțiți baraca. Însă Pavel nu avea voie să piardă vreo ocazie.

Într-o noapte întunecoasă a ieșit afară, s-a cățarat peste gard și a fugit cât a putut de repede în direcția de unde venea calea ferată. Cam la 5 km de baracă începea pădurea cea mare. Ajuns aici, Pavel s-a simțit ușurat. Acum nu mai alerga, ci mergea încet, fiind atent să nu se depărteze de marginea pădurii, spre a nu se rătăci și spre a reuși să se depărteze cât mai mult de baracă. A mers așa mai mult timp. până când l-a ajuns oboseala și s-a culcat lângă

un pom. unde a adormit imediat. Noaptea a visat că-l prinsese și-l dusesse înapoi în baracă. Acolo îl băteau și-i turnau obligat pe gât ciorba săracă. Când s-a trezit micul fugar, soarele de primăvara se înălțase deja sus pe cer. Ciripitul diversificat al păsărelelor l-au îmbătat pur și simplu, părându-i-se că cântăreții înaripați ar fi vrut să se laude cu arta lor în fața intrusului ce pătrunsese în împărăția lor verde. Pavel s-a sculat și se gândea încotro să o ia. S-a hotărât să meargă în satul lui natal Sosnovca. căci încă nu uitase numele raionului de unde se trăgea. Ce bine a dus- o el în Sosnovca! Își mai amintea încă de minunatul râu în care se scăldase și prinsese pește cu alți copii... Cât ar fi vrut să-și mai vadă surioara; dar unde și cum ar putea-o el găsi? Mai îi era însă și frică că l-ar putea prinde și duce înapoi în baracă. Așa că s-a hotărât să meargă mai departe fără teamă, spre a se depărta cât mai mult de baraca îngrozitoare; apoi urma să se intereseze cu de-amănuntul de drumul spre locul natal. A mers toată ziua, având grijă să ocolească așezările omenești. Numai într-un singur sat a cerut o bucată de pâine. A doua zi, când s-a înserat, a mers mai adânc în pădure, spre a înnopta acolo. S-a culcat lângă un copac mare și a adormit imediat buștean, Înainte de a se lumina, a fost trezit de un ghiont ușor. și cineva i-a strigat:

- «Hei, scoală-te. puștiule! De ce dormi aici?»

Când s-a sculat, Pavel a văzut trei bărbați puternici, înarmați până-n dinți, și s-a speriat.

- «Nu te speria, nu-ți facem nimic. Povestește- ne cum ai ajuns aici».

Când Pavel a înțeles că oamenii aceștia nu veniseră de la baracă, le-a povestit cu îndrăzneală ce pășise și unde vrea să meargă el. Ei îl ascultau cu atenție; se părea că le place de băiatul îndrăzneț și priceput. După ce s-au sfătuit între ei, s-au decis să-l ia cu ei. Ei ziceau între ei: «Băiatul acesta va ajunge cineva. Lui nu i-a fost frică să fugă de la orfelinat, iar acum vrea să pornească pe drumul lung spre locul natal! Trebuie numai să-l educăm în felul nostru».

I-au spus băiatului ce s-au hotărât, lăudându-și felul lor de trai și promițându-i că o va duce foarte bine la ei. Pavel nu îndrăznea să-i contrazică, căci se temea de acești bărbați înarmați. A plecat cu ei în adâncul pădurii. Într-o poiană îi aștepta un băiat cu cai înșeuăți. Acesta l-a luat pe Pavel și l-a ajutat să se urce pe cal și au plecat în galop.

După mai mult timp, călărind pe cărări întortocheate din pădure, au ajuns în sfârșit la ținta lor. Caii au fost duși la locurile lor, iar ei, trăgându-l pe Pavel după ei. s-au strecurat printr-o deschizătură formată de pomii smulși de furtună. După mai multe minute de mers prin pădure au ajuns într-o poiană unde erau aproape douăzeci de persoane, marea majoritate bărbați înarmați, și câteva femei. Toți îl priveau pe băiatul adus de ei, care era murdar și

zdrunțaros. Imediat l-au bombardat cu întrebări, cum ar fi: cum îl cheamă, de unde vine ș.a.m.d. Unul dintre bărbați, după cât se părea conducătorul lor, l-a întrebat:

- «Cum te cheamă?»

- «Pavel», a răspuns băiatul, cu voce tare.

- «Și mai cum?»

- «Tihomirov».

- «Numele acesta nu se potrivește cu noi. De acum încolo te va chema <Smolioni>, căci arăți așa de murdar și slinos», spuse în glumă conducătorul lor.

Începând de atunci nu-l mai numeau decât «Smolioni»; numele acesta plăcându-le tuturor.

Pavel a înțeles între timp că a ajuns într-o ceată de hoți. Treptat s-a obișnuit cu noul fel de viață și chiar îi plăcea acolo. Libertatea lipsită de griji, mâncarea bună și atmosfera bucură, veselă - toate acestea l-au determinat să-i accepte pe acești oameni, și a renunțat să mai se gândească la Sosnovca. Numai pe sora lui Șura nu o putea uita, și de mult ori o plângea, bănuind că ea nu mai trăia.

Micuțul «Smolioni» a ajuns în curând preferatul tuturor hoților și-i distra pe toți. La rândul lui, el se interesa mult de aventurile lor și aștepta curios fiecare pradă nouă. Pe zi ce trecea, el se obișnuia tot mai mult cu noul lui fel de viață și în curând a uitat ce-i spusese părinții lui cândva despre păcat și furt. Ba chiar îi plăcea să privească lucrurile furate și să asculte povestirile hoților, când aceștia se întorceau de la «munca» lor. cum își numeau ei ocupația lor rea.

Au trecut opt ani, iar «Smolioni», acum în vârstă de 16 ani, lua parte activă la incursiunile și furturile cetii. Datorită curajului, agilității și priceperii lui, el a devenit în curând ajutorul conducătorului cetii. «Munca» lor băga groaza în locuitorii din regiunea aceea, pe o rază de aproape o sută de km. Pădurile dese le îngăduiau să-și continue activitatea în liniște. Se părea că nu-i poate găsi nimeni care să le întrerupă activitatea.

Ei prădau pe oricine le cădea în mâini, și nu rar omorau chiar oameni. Dar orice lucru durează un timp. O situație care pentru hoți era ceva normal, a adus în viața lor ceva neașteptat. Era toamna târziu. O parte din ceată, în frunte cu «Smolioni», a atacat pe doi călători ce treceau prin pădure; i-a jefuit și i-a omorât. Hoții le-au luat caii, hainele și cizmele celor omorâți. N-au găsit la ei bani, decât câteva copeici. Într-un sac, printre multe alte scule, au găsit și două cărți. La început au vrut să le arunce, mai târziu s-au răzgândit, și le-au luat. spre a le folosi paginile drept hârtie pentru făcut țigări. «Smolioni» a luat cărțile la el. Seara, după ce s-a mai uitat încă o dată la lucrurile furate în timpul zilei, a scos cărțile

și a început să le răsfoiască. O carte avea un titlu necunoscut lui: «Vocea credinței». Cealaltă era un Nou Testament. El își mai aducea aminte vag de cartea aceasta din copilăria lui: și părinții lui avuseseră un Nou Testament în Sosnovca. Culcat pe patul lui de scânduri, datorită plictiselii. «Smolioni» a început să citească locurile unde se deschidea cartea. El a citit astfel: «... *Nu este nici unul care să-L caute pe Dumnezeu cu tot dinadinsul... Gâtul lor este un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor ca să înșele; sub buze au venin de aspidă; gura le este plină de blestem și de amărăciune; au picioarele grabnice să verse sânge; prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor; nu cunosc calea păcii; frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor*» (Rom. 3:11-18). El s-a gândit: «Au mai existat oameni cum suntem noi». Au picioarele grabnice să verse sânge...». Și dintr-odată și-a amintit cum, cu cai lor iuți, i-au urmărit pe cei doi călători; cum aceștia se rugau de ei să-i lase în viață; dar ei i-au omorât tară cruțare pe acești semenii lor. S-a înfiorat și, cugetând mai departe, se întreba: «Cine să fi fost oare acești bărbați? De ce aveau această carte la ei?» A început să răsfoiască în Noul Testament, sperând să găsească vreo notiță despre cei omorâți. Dar n-a găsit nici un act din care să fi putut afla cine au fost cei doi și de unde veneau ei. Numai pe prima pagină a găsit următoarea însemnare:

«15.05.1898 - ziua când m-am predat Domnului, ziua pocăirii și a nașterii mele din nou. În ziua aceasta El mi-a iertat păcatele și m-a spălat cu sângele Lui scump»

Smolioni nu înțelegea sensul acestor cuvinte și răsfoia mai departe, citind unele locuri din carte. «*Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu?...*» Urmează apoi enumerarea diferitelor patimi și apoi continuă cuvintele: «*Și așa erați unii din voi! Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru*» (1 Cor. 6:9-11). Apoi a citit rugăciunea unui om, care zicea: «Doamne, jumătate din averea mea o dau săracilor, și dacă am înșelat pe cineva, îi voi da înapoi împătrit» Luca a mai dat câteva pagini mai departe și a fost captivat de capitolul 23 din evanghelia după Luca, unde este descrisă răstignirea lui Isus.

Pentru el era foarte interesant că împreună cu Isus au fost răstigniți și doi hoți, dintre care unul s-a pocăit și și-a recunoscut păcatele, fapt pentru care Isus i-a promis paradisul.

Smolioni a închis cartea și a pus-o sub pernă. Apoi s-a învelit cu pătura și a încercat să adoarmă, Însă îi fugise somnul. Inima lui era plină de neliniște. Toate străduințele lui de a îndepărta gândurile, spre a putea adormi, erau zadarnice. Își amintea tot mereu de tabloul cum unul din cei doi călători îi rugau în genunchi să-i cruțe...

Numai către dimineață, Smolioni a fost cuprins de un somn adânc, dar s-a trezit apoi cu o nouă neliniște în inimă. Toți tovarășii lui i-au observat pe față neliniștea lui și nu știau ce se întâmplase cu el. Unii erau de părere că se îmbolnăvisese. El rătăcea zile întregi încolo și înapoi, ca amețit, și nimeni n-a fost în stare să afle de la el ce se întâmplase. Tovarășii lui n-au încetat să se intereseze de cauza întristării lui și, în sfârșit, el le-a explicat la câțiva dintre ei că el nu se mai poate liniști de când a citit ceva în cartea pe care o găsisese la cei pe care-i omorâseră ei. După această explicație, toți au fost cuprinși de spaimă, întrebându-se: «Ce fel de carte este aceasta, prin care tovarășul nostru vesel a ajuns așa de trist?» Unii cereau să li se dea carte de vrăjitorii, spre a o arde; alții cereau cartea cu interes, spre a o citi și ei. În sfârșit, s-au hotărât să citească cartea împreună. Când erau strânși cu toții. Smolioni le citea locurile care-l zguduiseră pe el așa de mult. Ei ascultau cu interes. Încă de la început, unul dintre hoții tineri le-a explicat cu convingere că această carte este un testament și că el îl cunoaște foarte bine. «Mama mea a fost o pietistă», a spus el. «și citea mereu în evanghelii. Ea m-a luat de multe ori la școala duminicală, unde se citea această carte și unde oamenii cântau și se rugau».

Bărbații stăteau mult timp împreună, spre a li se citi din carte, iar apoi se despărteau tăcuți. Majoritatea erau triști, nimeni nu putea să explice de ce i-a mișcat așa de mult cartea aceasta. Începând din ziua aceea, hoții se strângeau, din când în când, spre a citi Noul Testament. Efectul produs de acesta era așa de puternic, încât nu se mai puteau sustrage influenței acestuia.

A trecut o lună întreagă, după care, tânărul hoț, a cărui mamă fusese o pietistă, le-a explicat deschis tovarășilor lui că el nu-și mai poate continua activitatea lui tâlhărească. După el a declarat același lucru și Smolioni. Toții hoții îi observaseră deja pe cei doi, cum se rugaseră cu ochii în lacrimi. În sfârșit, și conducătorul cetei le-a urmat exemplul lor. Toți au fost de acord cu el. Însă se întrebau ce trebuie să facă și cum să înceapă o nouă viață. Căci trebuiau mai întâi să se predea judecătorilor și să renunțe la toate faptele lor rele. Și apoi, le va fi posibil să-i despăgubească pe toți cei nedreptățiți de ei. dacă nu înzecit, cel puțin parțial? Așa ceva era desigur imposibil. Nu le rămăsese decât să se predea autorităților. Însă marea majoritate dintre ei nu era de acord cu această propunere. Numai tânărul hoț, care se hotărâse primul să înceapă o viață nouă, și împreună cu el Smolioni și încă cinci bărbați s-au hotărât să-și mărturisească toată vina înaintea reprezentanților legii.

Astfel, s-a apropiat ziua despărțirii. A fost mișcătoare. În final, tovarășii lor l-au rugat pe Smolioni să le mai citească ceva din Noul Testament. El a deschis la locul unde este descrisă

întâlnirea Domnului Isus cu cei doi îndrăciți; cum ei ieșeau din mormintele săpate în stânci, cum Domnul Isus a izgonit duhurile rele din ei și cum ei l-au urmat vindecați. «Tot așa s-a întâmplat și cu noi», a adăugat Smolioni. «Noi suntem gata să renunțăm la viața noastră păcătoasă. Haideți să nu le mai facem rău oamenilor și să-i urmăm lui Isus!» Apoi. Smolioni s-a plecat pe genunchi și și-a recunoscut cu voce tare păcatele. Ceilalți i-au urmat exemplul. În plânsul și gemetul comun nu se auzeau decât cuvinte izolate: «Iartă-ne ... iartă-mă... gândește-te... eu nu voi mai... promit!...»etc.

După ce cei șapte hoți s-au despărțit de tovarășii lor, au plecat, cu armele lor. în următorul oraș. în timp ce restul celorlalți s-au risipit care încotro.

Cu pași hotărâți și decizi. Smolioni și tovarășii lui s-au apropiat de oraș.

El a deschis la locul unde este descrisă întâlnirea dintre Domnului Isus și cei doi îndrăciți, explica de unde ar putea veni acest grup de oameni înarmați și îmbrăcați așa de diferit. La colțul unei străzi principale, ei l-au întrebat pe un gardist unde locuiește procurorul tribunalului. Gardistul le-a arătat o clădire mare. cu două etaje, ce se afla chiar pe aceeași stradă; hoții au intrat înăuntru. Ei hotărâseră mai dinainte ca Smolioni. cel mai descurcăreț dintre toți. să prezinte situația lor procurorului. Hoții au intrat într-o cameră mare, luminoasă, cu parchet pe jos. unde aproape douăzeci de persoane îl așteptau deja pe procuror. Lângă ușa biroului acestuia stătea un ușier. Smolioni i s-a adresat acestuia, cu cuvintele:

- «Vă rugăm să-i spuneți procurorului că trebuie să vorbim cu el neapărat».

Ușierul privi neîncrezător către grupul înarmat și-i întreabă:

- «Ce vreți?»

- «Vrem să stăm de vorbă cu procurorul, liste ceva foarte important», răspunse Smolioni.

Ușierul a intrat într-unui din birouri și după numai câteva minute hoții se aflau în fața unui domn în vârstă, autoritar, care. era puțin agitat de apariția neașteptată a celor șapte bărbați înarmați Iar hoții, care în taiga se hotărâseră să-și mărturisească de bună-voie vinovăția, erau neliniștiți.

- «Ingăduiți-ne să vă explicăm cine suntem și de ce am venit aici», a început Smolioni. cu o voce tremurândă.

- «Noi suntem hoți. dar nu trebuie să vă fie frică de noi; am venit să vă mărturisim vina și să ne căim. Am recunoscut că am făcut multă nedreptate, și am venit acum să ne primim pedeapsa prevăzută de lege pentru tâlhărie. Procedați cu noi așa cum cere justiția. Iată, vă predăm armele noastre».

După aceste cuvinte, Smolioni și tovarășii lui și-au depus armele, formând o grămadă din ele.

Procurorul era complet dezorientat și nu-și putea reveni imediat. Era pentru prima dată în viața lui când era de față la mărturisirea vinovăției unui întreg grup de oameni, care se preda de bună-voie unui reprezentant al autorității. În sfârșit, el a chemat poliția. După câteva minute a sosit un grup de polițiști înarmați, conduși de un căpitan. După interogarea hoților s-a încheiat un proces-verbal, iar apoi actele penale au fost trimise la tribunal. În timpul anchetei, când Smolioni prezenta cu atâta ardoare, pe scurt, istoria suferințelor lui și despre cauza care l-a determinat pe el și pe tovarășii lui să renunțe la felul criminal de viață dus în păduri, procurorul cât și toți cei prezenți erau așa de mișcați și numai cu greutate se puteau stăpâni să nu plângă. Le veneau greu să creadă că schimbarea produsă deodată în acești hoți era numai consecința contactului acestora cu Evanghelia.

- «Eu nu mai vreau să fiu numit <Smolioni>, ci Pavel Tihomirov», zise tânărul, «de acum încolo vreau să-I slujesc lui Dumnezeu și oamenilor și să-mi ispășesc tară cârtire pedeapsa prevăzută de lege. Suntem la dispoziția D-voastră».

Toți tovarăși lui repetau aceleași cuvinte. Dezorientat, procurorul a dat ordin să-i aresteze imediat pe cei șapte hoți și, până la proces, să-i țină în celule separate. Imediat, foștii hoți au fost duși la închisoare. În birou nu rămăseseră decât procurorul și șeful poliției. Ei au discutat mult timp despre evenimentul neașteptat care tocmai se petrecuse. Căci de regulă, criminalii își neagă vina. sau și-o recunosc numai când sunt forțați de dovezile clare prezentate, sau sunt surprinși în faptă. Însă acești oameni au venit de bună-voie și și-au mărturisit pe față vinovăția. Cât de mare trebuie să fie puterea Evangheliei, dacă oamenii sunt într-o astfel de măsură transformați! Căpitanul de poliție a plecat. în timp ce procurorul, după terminarea audienței, i-a povestit soției lui întâmplarea cu hoții. Și ea s-a mirat mult. După ce a cugetat puțin, ea a zis: «Și unul dintre cei doi tâlhari, răstigniți împreună cu Hristos, s-a pocăit; însă el atârna pe cruce și nu putea să fugă; însă acești oameni nu erau obligați să vină și să se predea, ei își puteau continua mai departe felul lor de viață și să se ascundă în taiga Acesta este un caz deosebit și unic în analele justiției!»

Se însera. însă procurorul și soția lui nu se puteau liniști.

- «Ce crezi tu. Tania», a zis procurorul, «nu trebuie să citim și noi Noul Testament? Poate aflăm prin ce lucrează el asupra oamenilor, căci noi nu cunoaștem Noul Testament în felul acesta».

- «Eu l-am citit deja», spuse plină de demnitate Tatiana Alexandrova, «ceea ce eu nu înțeleg, este ce pasaje din el a putut să lucreze în așa măsură la inima hoților».

Procurorul Iuri Nicoiaevici s-a sculat și s-a dus în bibliotecă, spre a căuta un Nou Testament. În timp ce soția lui a alergat în bucătărie, spre a comanda masa de seară. Iuri Nicoiaevici și-a pus ochelarii, a deschis Noul Testament și a început să-l răsfoiască. I-a atras atenția capitolul 12 din evanghelia după Ioan, și a început să citească. Citind. Îi aproba în gând comportarea Măriei, care a folosit pentru Hristos nardul scump; în timp ce, din punctul de vedere al criminalistului, îl condamnă pe trădătorul Iuda. Acest hoț pe ascuns, și-i căuta paragrafele din codul penal ce corespundeau faptelor lui. El era uimit de atotputernicia lui Hristos, care-l înviase pe Lazăr, al cărui trup începuse deja să putrezească, și se minuna de necredința cărturarilor, care desigur se aflaseră printre martorii oculari ai acestei minuni nemaiauzite. A cugetat mult asupra pildei bobului de grâu, care trebuie să moară mai întâi, înainte de a putea să aducă rod; însă el nu înțelegea adevăratul sens al acestei comparații (alegorii). Când a ajuns însă la cuvintele: *«După ce voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toți oamenii»*, el a simțit cum Cel răstignit S-a apropiat dintr-odată de el; i s-a înfiorat sufletul și s-a îndreptat spre crucea de pe care răsunaseră cândva mărețele cuvinte: *«S-a isprăvit!»* El se întreba dacă nu tocmai aceasta era puterea care-l atrăsese și pe Tihomirov. Ajuns la sfârșitul capitolului al doisprezecelea, a citit cuvintele: *«Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l condamnă: Cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va condamnă în ziua de apoi»*, l-a apucat groaza. Acum a înțeles el de ce hoții au renunțat la viața lor criminală...Nu după mult timp a venit și Tatiana Alexandrova de la bucătărie. «La ce te gândești și ce te-a zdruncinat așa?». Îl întrebă ea pe bărbatul ei. Iuri Nicolaevici începu să explice, însă nu găsea cuvintele potrivite pentru o temă și gânduri așa de neobișnuite, astfel încât Tatiana nu l-a înțeles. Se terminase cina. Noaptea Iuri Nicolaevici n-a putut deloc să doarmă. Cum închidea ochii, auzea cuvintele: *«Cuvântul Meu îl va judeca...»* I se părea că el era inculpatul și auzea citându-se paragrafele legii dumnezeiești, după care va li judecat el, procurorul, pentru toate greșelile lui făcute în viață, îl va condamnă la o pedeapsă veșnică în întunericul iadului: iar el cerea și căuta un avocat și nu putea să găsească nici unul. Apoi Iuri Nicolaevici a adormit pentru scurt timp; dar și în somn era agitat. Dimineata i-a povestit soției lui ce i se întâmplase seara și noaptea trecută. Ea însă credea că toate aceste lucruri se datorau serviciului lui greu și nervozității lui. Iar când el i-a mărturisit că se decisese să-și dea demisia, ea s-a speriat și i-a zis că și-a pierdut mintea. Însă Iuri Nicolaevici a rămas neclintit în decizia lui. Pentru el era

clar că Fiul lui Dumnezeu. înălțat pe cruce. îl atrăsese la El și pe el, procurorul; și că de acum încolo El va fi Mântuitorul lui.

Pavel Tihomirov și tovarășii lui fuseseră închiși singuri în celule. Toți cei care-i anchetau pe foștii hoți se mirau de pasul făcut de ei și de realitatea că acești oameni fuseseră complet schimbați prin influența Evangheliei. Deci. așa de mare este puterea acestei cărți dumnezeiești, când te apropii de ea cu o inimă curată și cu dorința să recunoști adevărul!

În curând. în oraș nu se vorbea numai de pocăirea foștilor hoți și de demisia inexplicabilă a procurorului, ci și de faptul că preotul închisorii a cerut izolarea foștilor criminali, argumentând că Tihomirov și tovarășii lui îi determină pe ceilalți deținuți să accepte credința lor. Însă era greu să stingi focul Evangheliei, și acesta cuprinsese toate celulele pușcăriei. Mulți deținuți și câțiva gardieni învățaseră deja pe dinafară capitolele 12 și 16 din Faptele Apostolilor, așa de mult le plăcuseră capitolele acestea.

După un an, cei șapte hoți erau judecați. Noul procuror nu trebuia să caute argumente convingătoare în acuzația lui. pentru a dovedi vina acestora; aceștia și-o mărturisiseră de bună-voie. Iar fostul procuror, care acum era avocatul apărării, a cerut înțelegere din partea juraților față de acești oameni, care recunoscuseră totul și doreau să înceapă o viață cinstită și folositoare. Cu toate acestea, ei au fost condamnați la câte zece ani de închisoare. Și-au acceptat sentința liniștiți, știind că o meritau, și au renunțat să facă recurs. Procesul era accesibil publicului. Când condamnaților li s-a dat cuvântul pentru ultima dată. fiecare dintre ei. într-un mod simplu, și-a exprimat părerea de rău pentru faptul că au nedreptățit atâția ani pe oameni, și vorbea apoi de efectul pe care l-a avut Evanghelia în viața lui lăuntrică. Mulți dintre spectatori au fost mișcați, și se observa că sămânța Cuvântului lui Dumnezeu începuse să încolțească în multe inimi.

După terminarea procesului, deținuți au fost trimiși în diferite regiuni, așa cum se stabilise, numai Tihomirov și Soloviev au fost trimiși în același loc. La despărțire și-au promis reciproc ca în orice împrejurare să-i rămână credincioși Domnului și să spună altora despre dragostea Lui. Tihomirov și Soloviev au fost trimiși dincolo de regiunea mării Baikal. în toate pușcăriile prin care au trecut în drumul lor. către locul unde fuseseră condamnații să-și ispășească pedeapsa, au povestit despre salvarea lor prin Evanghelie și despre dragostea lui Dumnezeu față de orice păcătos care este gata să se pocăiască. Peste tot se găseau oameni care ascultau cu atenție mărturia lor simplă și-l primeau pe Domnul ca Mântuitorul lor. Condamnații din lagărul de muncă, cu care Tihomirov și Soloviev își împărțeau soarta, erau ascultători deosebiți de atenți ai Cuvântului viu, și după câțva timp, unii dintre ei și-au

predat viața Domnului. După doi ani. până și conducerea închisorii a observat că deținuții, care până atunci erau agitați, se liniștiseră și că unii se comportau ireproșabil.

În drumul său spre locul de execuție al pedepsei, Tihomirov întrebase de coloniștii veniți din raionul Moghilev. sperând să afle ceva de locul unde s-au stabilit consătenii lui. dar în primul rând de sora lui. dacă ea mai trăiește, însă totul fusese în zadar.

Toate scrisorile pe care le trimisese acasă rămăseseră fără răspuns. Oh. de câte a trebuit să se gândească la scumpa lui surioară! Cu cât bucurie i-ar povesti el de toate cele întâmplate și despre întoarcerea lui de la faptele lui moarte, la speranța vie în Hristos!

S-a întâmplat că, după câțiva ani. cu prilejul unui oarecare eveniment de stat. a fost decretată o amnistie, prin care Pavel Tihomirov și Grigori Soloviev au fost eliberați înainte de ispășirea totală a pedepsei lor. Când s-au despărțit de deținuții din lagăr, care se pocăiseră prin mărturia lor. ei i-au încredințat lui Dumnezeu pe acești copii în credință ai lor; iar aceștia plângeau la despărțirea lor.

Tihomirov și Soloviev au pornit pe jos spre Irkutsk-Tomsk. Cea mai mare dorință a lor era să ajungă până în patria lor natală din Rusia europeană, de care își mai aminteau foarte puțin. Oricine îi întâlnea. în drumul lor sau în hanurile de poposire, se interesau de ei și-i întrebau cine sunt. de unde vin și unde merg. Biografia foștilor hoți îi mișcau așa de mult, și în multe inimi izbucnea dorința de a-I putea sluji și ei Domnului. În unele așezări găseau credincioși cu care petreceau serile în părtășie frățească și citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Credincioșii se bucurau de triumful Evangheliei la pocăirea păcătoșilor și laudau Numele Domnului.

Într-una din așezări, unde petreceau duminica și depuneau mărturie despre viața lor de mai înainte și de salvarea lor. a avut loc o trezire. Mai multe suflete l-au primit pe Domnul. Bucuria acestui eveniment era așa de mare.

*

Erau ultimele zile de primăvară. Râurile se revărsau, toată natura se trezea din hibernarea ei. Pâlcuri mari de păsări migratoare se îndreptau spre cuiburile lor de vară, pe care le părăsiseră toamna trecută - iar Tihomirov și Soloviev se grăbeau spre patria lor, unde locuințele lor fuseseră distruse de mult...

În drumul lor, mergeau în apropierea căii ferate. Tihomirov încerca zadarnic să-și amintească de numele gării unde-și pierduse părinții și sora. Ar fi vrut așa de mult să mai vadă șopronul acela, unde soarta le lovise așa de tragic copilăria lor. Amintindu-și de cele întâmplate, îi curgeau lacrimile pe obraz, și a strigat: «Ah. scumpii mei... m-ați părăsit toți,

iar acum eu trebuie să rătăcesc singur în toată lumea!» După aceea însă s-a gândit că nici Fiul omului n-a avut nici un loc de adăpost, și chiar și printre rudele Lui El era tot singur.

Se însera, când cei doi călători se apropiau de un orașel care era așezat pe malul unui râu. nu departe de calea ferată. Intrând pe una din străzile acestui orașel, au întrebat pe oamenii întâlniți: «Sunt credincioși aici?» Aceștia le-au arătat o casuță frumoasă. înconjurată de brazi înalți. Pe când se apropiau ei de casă, au observat doi copii care se jucau. și ceva mai departe o femeie bine îmbrăcată, ce lucra acolo. Aceasta i-a îndemnat să se apropie. Călătorii s-au apropiat de ea și au început să vorbească cu ea. I-au spus că ei sunt credincioși și au întrebat-o dacă nu pot dormi la ei. Tânăra femeie i-a condus în casă și le-a zis: «Pentru frați în Domnul se găsește întotdeauna un locșor». Apoi și-a strigat bărbatul, care lucra în grădină. Acesta a venit imediat în casă, i-a salutat pe musafiri și a început să vorbească cu ei. Soția lui a, ieșit grăbită afară, să pregătească masa de seară. În timp ce fierbea apa de ceai. ea mulsese două vaci și pusese masa. Ce minunății erau pe masă: bucăți mari de unt proaspăt, o oală mare cu lapte, acoperit de o smântână groasă, două-trei feluri de plăcinte, ouă fierte și pâine așa de albă - toate aceste lucruri le atrăgeau privirile călătorilor.

Lampa mare lumina fața de masă albă, iar gazda. îmbrăcată toată în alb. cu șorțul ei brodat, a intrat în cameră și i-a spus soțului: «Roagă pe frați să treacă la masă». Au luat loc deci toți loc la masă. iar stăpânul casei a mulțumit lui Dumnezeu. El a mulțumit Domnului pentru dragostea și grija Lui. a mulțumit pentru scumpii musafiri și L-a rugat ca El să-i păstreze în credință. Apoi. ca El să binecuvânteze mâncarea aceasta. Tihomirov se afla pentru prima dată în viața lui la o astfel de masă bogată și într-o familie așa de ospitalieră. Bucuria îi inundase inima. Copii casei, un băiat și o fată. care erau și ei la masă, îi priveau pe musafiri și ascultau cu atenție discuția purtată. Tihomirov își întrerupsese povestirea începută înainte de masă.

Acolo unde hoții, în adâncul pădurii, au citit pentru prima dată din Noul Testament luat celor doi călători jefuiți. La rugămintea stăpânului casei, Tihomirov și-a continuat povestirea. El le-a povestit cu cuvinte vii, cum Evanghelia a început să pătrundă în inima lui și a tovarășilor lui, cum s-au căit de faptele lor rele și cum după aceea s-au hotărât să-și schimbe felul de viață și să se predea justiției. Cum s-a pocăit și procurorul care-i ancheta, cum au fost condamnați, despre șederea lor în diferite închisori în drumul spre locul de ispășire a pedepsei și de anii petrecuți în lagărul de muncă, până la decretarea amnistiei.

Gazdele nu-și puteau lua privirile de la povestitor, iar gazda și-a șters de mai multe ori lacrimile, ca și cum ar fi vrut să și le ascundă de privirile celorlalți.

Timpul trecea pe neobservate, pendula bătea miezul nopții. Au îngenuncheat cu toții și au mulțumit lui Dumnezeu pentru marea Lui lucrare de mântuire a păcătoșilor.

- «Și unde vreți să mergeți?», i-a întrebat mișcată gazda, atunci când toți se ridicaseră în picioare.

- «Ne-am hotărât să mergem în patria noastră», răspunse Tihomirov.

- «Aveți rude acolo?», i-a întrebat ea mai departe.

- «Da, Soloviev o are pe maică-sa, care este credincioasă și locuiește în raionul Kiev. Eu însă nu mai pe nimeni, nici mamă, nici tată; merg numai să-mi caut căminul natal, adică satul natal.

Apucându-se de masă, gazda s-a plecat spre Tihomirov, și-l privea direct în ochi. din raionul Moghilev. Mai mult decât orice, doresc așa de mult să le vorbesc consătenilor mei despre Hristos și despre dragostea Lui față de ei».

- «De când sunteți orfan?», a continuat gazda.

- «Mi-am pierdut părinții când aveam opt ani i-am pierdut aici. în Siberia. în drum spre locul unde urma să ne mutăm. Tatăl meu a murit cu două zile înainte de maică-mea».

Apucându-se de masă. gazda s-a plecat spre Tihomirov și-l privea direct în ochi. Bărbatul ei o privea uimit și nu putea să înțeleagă de ce-l privea ea așa de insistent pe musafir. în loc să se ducă și să pregătească paturile de culcare.

Tihomirov a continuat: «Noi. sora mea și eu. am rămas orfani: ea era ceva mai mare decât mine. Neam pierdut unul de altul în ziua când a murit maică-mea. și n-am aflat nimic despre ea până-n ziua de astăzi; desigur că și ea a murit, ca mulți alți copii orfani de-ai coloniștilor. Ea era o fată bună și îngrijea de mine ca o mamă».

Și Tihomirov a început să plângă.

Gazda, plângând în hohote și albă ca varul, i-a zis:

- «Oare tu ești scumpul meu frate Pavel? Răspunde-mi repede; eu cred că tu ești».

- «Șura! Nu-mi vine să-mi cred ochilor! Tu, îngerașul meu. scumpa mea surioară!», a strigat el, ca un copil ce plânge.

- «Da. eu sunt, eu sunt surioara ta. dragul meu. Cât de mult am suferit de dorul tău!»

Cei doi frații s-au îmbrățișat și s-au sărutat plângând. Apoi Tihomirov s-a apropiat de copiii, care. privind la mama lor, plângeau și ei; și i-a sărutat, apoi l-a sărutat și pe cumnatul său.

Soloviev se bucura și el împreună cu ceilalți, fiind mișcat de revederea neașteptată a celor doi frați. Oh, cât se bucurau! Șura era așa de emoționantă, încât nu știa ce să facă mai întâi.

Se apropia tot mereu de Pavel, și-i zicea: «Ești oare cu adevărat tu, fratele meu? Să fie oare adevărat? Oh, ce fericită sunt! Când v-ați apropiat de casa noastră mi se părea că am găsit ceva foarte prețios; mi se umpluse inima de o bucurie de nedescris nu știam ce o determina. Imediat m-am hotărât să vă pun masa și să vă las să dormiți la noi. După atâta necaz prin care am trecut eu, primesc cu bucurie oameni săraci; dar în cazul acesta inima mea dorea să vă primesc. Acum știu și de ce: era fratele meu, care venea la mine. Nu ne-am văzut de douăzeci de ani! Oh, ce bucurie mare!» Și au îngenuncheat iarăși și L-au lăudat pe Dumnezeu „cu atât entuziasm, ca niciodată până atunci. Toți îl lăudau pe Dumnezeu, chiar și Șura, fetița de cinci ani se ruga: «Mântuitor iubit, Îți mulțumesc că l-ai condus pe unchiul Pavel la noi!»

Toți plângeau, iar Alexei Vasilievici l-a mulțumit lui Dumnezeu pentru darul prețios pe care i-l făcuse soției lui.

Se făcuse ora trei noaptea și încă nu se culcaseră. Au mai băut încă odată ceai, discutau, și în sfârșit, înainte de a se lumina, s-au culcat, după ce s-au încredințat în mâna Domnului. După cele întâmplate, au dormit toți agitați. Pavel a visat că era în pădure la tovarășii lui de hoții, cărora le citea Evanghelia... Despre despărțirea de ei. de procuror, de pușcăriile prin care trecuseră în drum spre lagărul de muncă, de lagărul de muncă... După ce s-a trezit, și a înțeles că totul nu fusese decât un vis. a mulțumit încă o dată lui Dumnezeu. Ea micul dejun domnea aceeași uimire și consternare cu privire la harul lui Dumnezeu și grija Lui pentru orfani. Șura l-a rugat pe fratele ei să mai povestească încă o dată întâmplările prin care trecuse el. începând cu timpul când s-au despărțit în șopronul de lângă gară.

Și ea a avut mult de suferit în baraca pentru fete. unde rămăsese până toamna târziu. Când a venit frigul, cum în baracă nu se putea face focul, au început epidemiile, care i-au costat viața pe zeci de copii. Apoi au venit oameni milostivi din satele vecine și i-au luat pe copii la ei. spre a-i feri de ger. Șura a fost luată de o văduvă săracă, credincioasă, care mai avea încă patru copii. Astfel. Șura a petrecut iarna la mătușa Dunia, într-o colibă acoperită cu paie. Au avut însă ce să mănânce. Mătușa Dunia obișnuia să citească Noul Testament și să se roage împreună cu copiii. În această așezare era și o școală. Șura învăța sârguincioasă. și îi plăcea să citească; dar cel mai mult îi plăcea să citească în Noul Testament. La vârstă de 14 ani L-a primit pe Domnul ca Mântuitorul ei și a cerut să fie botezată, după care a fost primită în adunare.

Au mai trecut patru ani. Șura se făcuse o domnișoară. Era cunoscută ca o lucrătoare vrednică și cânta cel mai bine în cor. Era plăcută tuturor. Nimeni nu se mai gândea că ea nu

este fata mătușii Dunia. Ele se iubeau una pe alta. Corul adunării mergea adesea în vizită în satele și în orașele vecine, spre a-L lăuda pe Dumnezeu Coriștii s-au hotărât odată să meargă în orașelul unde locuia acum Șura. Domnul le-a binecuvântat din plin serviciul lor. După predica spirituală a predicatorului care însoțea corul, și mesajul minunat al cântecelor cântate de cor, s-au pocăit mai mulți oameni, printre care și un contabil tânăr, care lucra într-o firmă comercială. După un an el s-a căsătorit cu Șura și acum trăiau amândoi în înțelegere și dragoste și aveau doi copii. Când Șura și-a terminat povestirea ei, Pavel i-a amintit cum, după moartea părinților, el a vrut să se arunce înaintea trenului, și cum l-a convins să nu facă acest pas disperat, prin aceea că i-a zis: «Nu dispera scumpul meu. Dumnezeu nu ne va părăsi». Acum Șura și Pavel și-au adus aminte de cuvintele psalmistului: *«Cântați lui Dumnezeu, lăudați Numele Lui... El este Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor, El, Dumnezeu, care locuiește în locașul Lui cel sfânt. Dumnezeu dă o familie celor părăsiți. El izbăvește pe prinșii de război și-i face fericiți...» (Psal. 68:4-6).* Și l-au lăudat iarăși pe Domnul.

Șura era de acord cu planurile fratelui ei de a se întoarce în patria natală, spre a chema la Hristos rudele și cunoștințele lor, și ar fi vrut să-l însoțească și ea în călătoria lui spre a-i ajuta în lucrarea lui de mântuire a sufletelor. Alexei Vasilievici a fost de acord cu dorința ei și i-a promis că va avea grijă de copii; Șura s-a hotărât însă să-și fetița cu ea. Alexei Vasilievici le-a dat banii de drum. așa că au putut pleca.

După numai trei zile se aflau în drum spre Rusia europeană. În sfârșit au ajuns în raionul Samara, apoi a urmat Saratov, Sensa. Voronș, Kursk și Kiev. În Kiev Soloviev s-a despărțit de Pavel și Șura și a plecat în satul lui natal, sperând ca după ce-o va revedea pe mama lui să se întoarcă la ei. Cei doi frați au mers mai departe în raionul Moghilev. Au ajuns și în satul lor natal Sosnovca. Ajunși acolo, au întrebat de familia Tihomirov. și au aflat că în Sosnovca mai trăiau doi frați, două mătuși și câteva rude mai îndepărtate de-ale tatălui lor. Toți se mirau de apariția lui Pavel și Șura. despre care auziseră că după moartea părinților lor. muriseră și ei înainte de a ajunge în Siberia. Toți îi invitau la ei. În curând au aflat toți că rudele lor tinere regăsite erau «evangheliști». Când le-au propus să sărbătorească bucuria revederii cu băutură, ei au refuzat, spunând că așa ceva nu se cuvine unor creștini. Dar de ce nu, se mirau locuitorii satului; și ei sunt creștini și beau la orice prilej țuică. Pornind de la această discuție, se trecea adesea explicațiile și apoi se continua cu citirea Cuvântului lui Dumnezeu. Cel mai mult îi mișca povestirea lui Pavel cum ajunsese el la viața cea nouă. Locuitorii din Sosnovca se strâneau aproape în fiecare seară la una din familiile Tihomirov,

spre a asculta Cuvântul lui Dumnezeu; și treptat adevărul Evangheliei străpungea coaja tradițiilor învechite ale unei credințe pur rituale, de formă. Mulți l-au primit pe Hristos ca Mântuitorul lor personal și s-au hotărât să-și predea complet viața Lui.

A venit însă o încercare peste ei. Preotul s-a agitat și a mobilizat poliția din toată regiunea, spunând că venit aici un fost pușcăriaș, care clatină toate temeliile credinței slavone din mijlocul poporului; iar dacă nu intervin autoritățile, atunci, prin noua învățătură sunt clătinate temeliile statului. Noaptea, în locuința Tihomirov, a venit un gardist și l-a dus pe Pavel la comandantul poliției regionale. A doua zi au venit în biroul acestuia procurorul și preotul. După anchetă a fost încheiat un proces-verbal. În care se menționa că Pavel ar fi produs rătăcire. Până la proces Tihomirov a fost închis sub arest preventiv în închisoarea regională.

Șura suferea mult pentru fratele ei. A trebuit să plece fără el în Siberia, fără a-l mai revede încă o dată, întrucât nu era permisă vizitarea arestaților înainte de proces. După câteva zile Pavel i-a scris o scrisoare surorii lui. cam cu următorul conținut:

«Scumpa mea soră Șura,

Te rog nu mă plânge... Eu mă bucur că nu mai stau în închisoare ca tâlhar și hoț, ci, ca creștin, am privilegiul să am parte de suferințele Mântuitorului meu. De aceea mă bucur nespus de mult, întrucât în pușcărie sunt multe suflete însetate după mântuire, cărora le pot vesti pe Hristos. Nu dispera ci roagă-te pentru mine. Vă sărut pe toți cu drag».

Până la proces a trecut un an întreg și Pavel trecuse deja prin trei închisori. Peste tot L-a predicat pe Hristos și peste tot păcătoși se hotărau pentru calea mântuirii. Preoții închisorilor au rugat autoritățile să-i scape de acest eretic cu care nu se mai poate trăi. Tihomirov a fost condamnat la doi ani lagăr de muncă în raionul Ieniseic, pentru: «Rătăcirea ortodocșilor la pietism». Numai în Sosnovca, în jur de o sută de persoane nu mai mergeau la preot să se spovedească și să se închine la icoane.

Nu mult după condamnarea lui, după ce a trecut prin mai multe pușcării, Pavel a ajuns iarăși în cunoscuta lui Siberie. A reușit să-i anunțe pe Șura și pe bărbatul ei când va trece prin gara apropiată de ei trenul în care va fi dus el în Siberia. Ei au venit să-l mai vadă o dată. Nu l-au putut decât saluta prin fereastra cu grilaje a vagonului de arestați. Șura plângea, căci îi părea rău de fratele ei; el însă el o privea cu bucurie, zâmbind, arătându-i că el se bucură că poate să sufere pentru Hristos.

Au trecut și acești doi ani. Viața lui Tihomirov din exil a reflectat peste tot viața curată și sfântă a lui Hristos, ceea ce a fost și motivul succesului mărturiei lui.

În timpul acestor doi ani el a corespondat cu Șura și cu Soloviev. Acesta i-a comunicat că el s-a stabilit în satul natal, unde a fost primit cu bucurie în mica adunarea creștină și unde, ca o mare binecuvântare, poate lucra. Mama lui mai trăia încă și era foarte fericită că Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile și l-a mântuit pe fiul ei.

După ispășirea pedepsei din lagărul de muncă. Pavel a mers la sora lui, decis să-și dedice viața întreagă lucrării de mântuire a păcătoșilor pierduți. El n-a vrut să se căsătorească, pentru ca nimic să nu-l împiedice în vestirea oamenilor mesajului de mântuire a lui Dumnezeu - a acelei Evanghelii care l-au schimbat pe el, și împreună cu el pe mulți alții. A lucrat în orașul unde locuia Șura, și în alte locuri din Siberia, locuința lui stabilă fiind la sora lui. fapt care l-a făcut și pe cumnatul lui să se bucure. Șura îl însoțea adesea pe fratele ei în sate. ca lucrătoare în via Domnului. În orașul ei înflorește viața spirituală a adunării.

Pe pagina Noului Testament, pe care Pavel Tihomirov îl luase de la fratele lui pe care-l omorâse, el a scris:

«Frate scump, te rog, iartă-mă, de dragul lui Hristos; eu te-am omorât, pentru că eu eram mort în păcate. Domnul m-a iertat și m-a trezit la o viață nouă. Moartea timpurie a trupului tău m-a condus nu numai pe mine la viața veșnică, ci și pe mulți alți păcătoși și criminali. Ca un râu al vieții, Noul tău Testament mi-a înmuiat inima mea împietrită, mi-a potolit setea după apa vie, și acum ea curge mai departe, înviorând și potolind setea multor suflete. De aceea, să fie preamărit Dumnezeul tău, și al meu! Amin!»

Matei 5:3-13

Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor!

Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!

Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!

Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!

Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

Ferice de cei prigoniți datorită neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor!

Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigunit pe prorocii, cari au fost înainte de voi.

Psalmul 23

Domnul este Păstorul meu; nu voi duce lipsă de nimic.

El mă paște în pășuni verzi și mă duce la ape de odihnă;

îmi înviorează sufletul și mă conduce pe cărări drepte, datorită Numelui Său.

Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.

Tu îmi întinzi masa în fața dușmanilor mei; îmi ungi capul cu ulei și paharul meu este plin, de dă peste el.

Da, fericirea și îndurarea mă vor însoți în toate zilele vieții mele și voi locui totdeauna în casa Domnului.